

ner kan opnaa et tilfredsstillende Resultat.

Jeg skal dernæst nævne de mange og Folketinget meget udvidede Bestemmelser om Fradrag i Vurderingssummen for smaa Ejendomme. Saadanne Fradrag ere afgjort imod Princippet om Værdibeskatning, der er det rationelle i hele Ejendomsskyldsloven. Det, det kommer an paa, er at faa Værdien frem, men naar det er Tilfældet, er der virkelig ikke nogen Anledning til at sige, at den og den Ejendom har vel den og den Værdi, men der skal dog ske en Nedsættelse af dens Vurderingssum. Det foreslaas nu i § 6, at der for Landejendommenes Vedkommende skal ske procentvise Afdrag i Vurderingssummen, og det gaar saa vidt, at man med Hensyn til Landejendomme, der ere vurderede til mellem 21,000 og 24,000 Kr. skal fradrage 5 pCt., forinden Ejendomsskylden beregnes. Er det dog ikke ganske urimeligt at give en Ejendom til en Værdi af 23,000 Kr. et Fradrag af 5 pCt. af Vurderingssummen, hvilket altsaa bliver 1,150 Kr.? Af disse 1,150 Kr. skal der jo efter Regeringsforslaget godtgøres eller afskrives $\frac{3}{4}$ pro mille, det er 86 Øre om Aaret, altsaa 42 Øre i hver Skatte-termin. Det er det, man byder en Bondé, som ejer en Ejendom til 23,000 Kr.s Værdi, altsaa en Ejendom med omtrent 3 Tønder Hartkorn, og paa hvilken der holdes 8—10 Kreaturer og et Par Heste. Denne Mand skal efter dette Forslag have en Nedsættelse i Skat til Staten af 86 Øre. For en Ejendom til 15,000 Kr. er Fradraget 20 pCt., altsaa 3,000 Kr.; $\frac{3}{4}$ pro mille heraf er 2 Kr. 25 Øre. Det er saadanne Summer, det drejer sig om. Det forekommer mig, at man med Rette kan spørge: Er det virkelig Umagen værd? Er det virkelig de Mænds Mening, som sidde med saadanne Ejendomme, at de ønske at faa en saa rent forsvindende og ubetydelig Godtgørelse i deres Skat? Er det virkelig deres Mening? Er der virkelig nogen, der regner med saa smaa Beløb, at han vil anse det for at være noget værd for en Ejendom af den Størrelse at faa en saadan Nedsættelse? Jeg kan ikke se rettere, end at det umuligt kan være Folks Mening, at dette er rigtigt og naturligt. Der er i samme Paragraf en Fritagelse for Ejendomsskyld for visse Lejligheder, naar den aarlige Leje ikke overstiger et vist Beløb, forskelligt for Landet, Købstæderne og Kjøbenhavn. Jeg er meget bange for, at hvis man indlader sig paa at fritage saadanne Ejendomme i Kjøbenhavn

og Frederiksberg, hvor den aarlige Leje ikke overstiger 180 Kr., altsaa 15 Kr. om Maanedén, for Ejendomsskyld, vil man derved opmuntre Spekulanter til at opføre elendige Huse, som man kan leje ud for meget lave Summer. Bestemmelsen vil i Virkeligheden i social Henseende kunne gøre meget større Skade, end den i økonomisk Henseende kan bringe nogen Gavn. Jeg finder ogsaa, at det er en uheldig Bestemmelse, der er kommen ind i samme Paragraf, om at visse Landejendomme indtil 1930 ikke skulle svare mere i Ejendomsskyld end nu i Hartkornsskat. Jeg kan ikke se, at det er retfærdigt at give Landejendomme Fordele paa alle Sider og Kanter, naar man ikke byder Ejendomme i Byerne tilsvarende Fordele. Forholdet er jo dog det, at der i de senere Aar og navnlig siden vi begyndte at forhandle om Skattelovene, har fundet en, jeg tilstaa, glædelig Fremgang Sted for Landejendomme, medens det modsatte har været Tilfældet for Købstadejendommenes Vedkommende. Der er altsaa i Virkeligheden for Øjeblikket nok saa stor Grund til at tage byagratiske Hensyn som til at tage Hensyn til Landbruget. Men det forekommer mig i øvrigt, at saadanne Forslag som disse jo nærme sig til det yderste i Retning af Smaalighed, i Virkeligheden bunde i en vis Sentimentalitet, jeg ser ikke rettere, end at der er noget sentimentalt i dette, at man ikke vil se Tingene lige i Ansigtet og erkende, at Værdi er Værdi, og at man, naar der er Spørgsmaal om en Værdibeskatning, maa gribe Sagen an, som den er.

Der findes i Lovforslaget den Bestemmelse om Bygningsafgiften, at den Del af den, som ikke bliver Ejendomsskyld, skal gaa over til Kommunen. Det er jo ikke andet, end hvad Landstinget foreslog i Fjor, idet vi vare fuldt paa det rene med, at der ikke var nogen særlig Grund til at give Ejere af Ejendomme i Kjøbenhavn og Købstæderne den Fordel, de vilde faa ved en Nedsættelse af Bygningsafgiften og Forandring af den til en lavere Ejendomsskyld til Staten. Vi vedtog derfor allerede i Fjor i dette Ting, at Ejeren til Kommunen skulde svare det Beløb, som Staten gav Afkald paa. Det er nu optaget af den højtærede Finansminister, og det er jeg naturligvis enig i. Derimod maa jeg indrømme, at jeg just ikke finder, at den Paragraf, § 8, hvori den hertil sigtende Bestemmelse findes, er syndérlig godt affattet. Jeg tror i det hele taget, der er en Del Bestemmelser, der trænge til For-